

دل‌نوشته‌ای از پیاده‌روی اربعین

اینجا بهشت است

مهدیار زنگری

اربعین که می‌شود همه‌ی آن‌ها که دوستدار امام حسین (ع) و اهل بیت (ع) هستند از همه جای دنیا خود را به مسیر حسینی می‌رسانند. خیلی‌ها هم که شرایطش را ندارند از دور به امام حسین (ع) سلام می‌دهند و آرزو می‌کنند روزی برسد که موقعیت سفر برایشان فراهم شود. امسال هم طلبیده شدم تادوباره اقیانوس دل‌های عاشق مکتب عاشورا را ببینم. هر جا که رفتم محبت و اتحاد در بین ملت عراق و ایران بود. کوچک و بزرگ به زائران امام حسین (ع) و زائران پیاده اربعین خدمت می‌کردند. از بچه‌ای که توی آن گرمای راه مشایه* آب پخش می‌کرد تا میلیون‌ها زائر، همه عاشقان حسین (ع) بودند. با مهربانی به من گفت: خوش آمدی. زوار امام حسین (ع) قدمشان روی چشم ماست. بفرمایید. من هم در جواب سلام گرمش عکس آقای شهیدمان را به آن کودک عراقی هدیه دادم. او خیلی خوشحال شد. پیرزنی را دیدم که تنها دارایی‌اش یعنی خانه‌اش را برای زائران امام حسین (ع) وقف کرده بود. آن‌ها خسته نمی‌شدند و هر زائری که می‌آمد با روی خوش از آن‌ها مثل قوم و خویش خودشان پذیرایی می‌کردند. زائران در دل گرمای عراق و آفتاب سوزان با کوله‌پشتی‌هایی بردوش گروه‌گروه می‌رسیدند. پیاده‌روی اربعین پر بود از دیدنی‌هایی پر از خلوص و ایمان و ارادت که قابل گفتن نیست. اگر این معنای عشق و ایمان نیست، پس چیست؟ اینجا بهشت است. واقعا اگر بهشت شبیه پیاده‌روی اربعین نیست، پس چه شکلی است؟

خستگی معنا ندارد

امسال چقدر پیاده‌روی اربعین پر شور تراست

* مشایه: مسیر پیاده‌روی نجف تا کربلا

